

Име и презиме: Тања Танасковић

Матична институција: Универзитет у Крагујевцу, Филолошко-уметнички факултет

Институција домаћин: Хумболтов универзитет у Берлину, Институт за славистику

Није требало да шетам по тргу Розе Луксембург у Берлину да бих први пут размишљала о њеној често цитираној реченици: „Онај који се не креће не примећује своје окове”. Али, да – та је шетња била неопходна, како бих са свог бића скидала нове и нове окове, за које нисам до тог тренутка знала да постоје. И тако вам је са сваком шетњом, и то само ако сте јој безрезервно отворени! И штејате се пуно и често! Шетајте се, враћајте и опет шетајте! И растите! Шетајте по крајевима који вам се неизмерно допадају, шетајте по оним ружним и тужним – и размишљајте, упијајте! У тим, истовремено интуитивним и контемплативним чиновима постајате толерантнији, већи и зрелији, мало ћете боље разумети људски род и можда ће се у вама родити зрнце потребе да унапредите своје још увек доста конзервативно и стационарно окружење. Ја своје зрнце, између осталог, полажем у овај текст, у ком недвосмислено желим да вас убедим да се отиснете путем студентских размена и осетите на који начин данас функционишу Европа, свет и образовање мимо граница наше земље – ви сте нове лучоноше и ви не би требало да оставите нашу земљу мимо граница света ☺.

У Берлину сам на Хумболтовом универзитету провела четири месеца у летњем семестру ове 2018. године. Ово искуство у целини припада оном делу шетњи по „лепим крајевима”. Универзитет испред ког сам се неколико година раније, шале ради, фотографисала на наметљив и нескроман начин ☺ отворио је врата докторанду из Крагујевца и оправдао све моје позитивне претпоставке.

Тако се питање са паноа 3-4 године касније испоставило као реторичко ☺

Хумболтов универзитет изнутра 2018. године

Берлин је прави студентски град са четири универзитета, међу којима Хумболтов универзитет заузима престижну позицију. Студирање и сналажење на Универзитету координишу успешно Канцеларија за међународну сарадњу и канцеларија Орбис, која интернационалним студентима свакодневно излази у сусрет, решавајући им недоумице и проблеме. Пошто сам ја на размени учествовала као студент докторских студија, те нисам имала испите, не могу вам рећи како то тачно функционише, али искуства људи које сам сретала веома су позитивна.

Библиотеке су магичне и тачно онакве каквим их представља Вим Вендерс у филму „Небо над Берлином”. Свака за себе изазива страхопоштовање када у њу уђете, а онда – изненађење када видите тип слободе коју у њима студенти и остали уживају. Поред јасних и неприкосновених правила о уношењу ствари у библиотеку и складиштењу приватних торби у ормариће, приметите како библиотеке, као и остале институције у граду, дозвољавају слободније понашање које у нашим условима није прихватљиво. Видећете студенте који лежерно седе/леже на поду, читају или пуне своје лаптопове. Видећете лежајеве за одмор. Видећете људе како боси одмарају на њима. Чућете хркање. И приметите како је све у Берлину мало више прилагођено човеку, а мало мање апстрактним хијерархијским моделима понашања. Да ли је тако нешто могуће у нашем друштву и да ли би код нас постало простор за злоупотребе – одговор немам, али знам шта прижељкујем.

Библиотека Центра браће Грим (или у оригиналу Грим-центар)

Почетна фаза моје германизације (завршне нисам фотографисала :-o)

Пауза за кафу испред берлинског Дома

Вратићу се мало уназад, не бих ли споменула једини велики проблем са којим се студенти суочавају када стигну у Берлин. У питању је смештај, који је тешко наћи за пристојан новац, а често и у пристојном стању. У тој фази морате се наоружати стрпљењем и упорношћу. Тражење смештаја у Берлину направиће од вас магове за трговину некретнинама ☺.

Други не тако пријатан сегмент тиче се немачке администрације, која је спора и компликована. Са овим се сегментом, уколико немате посебних потреба, не морате нужно сретати, будући да се особље на Универзитету задужено за интернационалне студенте у великој мери побринуло да посредује између вас и других административних инстанци. Уколико имате посебних потреба, будите спремни на то да не раде све канцеларије сваког дана и у исто радно време, па се ваш, наизглед једноставан захтев, може протегнути на више недеља.

Са овим бих се стварима још хиљаду пута ухватила у коштац само да осетим позитивне стране Берлина. Да сваког поподнева шетам улицом Фридрихштрассе од библиотеке, па према Дому и Хакишер тргу. Да се пентрам до највише тачке у Берлину – у Викторијепарку (Мерингдам), да једем донер, баклаве и палачинке на Херманплацу, да шетам Мајбахуфер улицом уз канале километрима до Кројцберга, и даље – ка Брандербуршкој капији. Да трчим по Тиргартену и лешкарим у његовим густим хладовима викендом. Да осетим сунце у отвореним кафићима уз реку у Фридрихсхајну, који личе на

домородачке насеобине у тропским дунглама. Да чујем улицом десетине и десетине различитих језика, од којих једни зује, други лупају у таламбасе, трећи пиште, четврти звуче као континуирано гутање гласа х. Да гледам групице људи које је природа обојила у различите боје, који су одевени на безброј начина, групе које седе на трави и чији гласови из какофоније на одређеним интонацијама прелазе у благогласје. Да шетам бескрајним луксузним булеваром Курфурстендам и покушавам да објасним себи значење цена маркираних ствари у изложима, покушавајући да их претворим у неке мени познате и опипљиве вредности. Да возим бициклу око Брандербуршке капије, Парламента, по улици Унтер ден Линден, према Јеврејском меморијалу и Анхалтер Банхофу – око поноћи када нема саобраћаја и људи. Да примећујем духовите детаље у безбројним *жврљотинама* Берлина на зидовима, бандерама, капијама, бетонима... Да будем део једне енклаве у којој још увек успешно живе и садејствују многе различитости, у свету у ком политичка стремљења иду ка хомофобији и десници. И све то на темељима једне трагичне историје коју Берлин има.

Врата од клуба

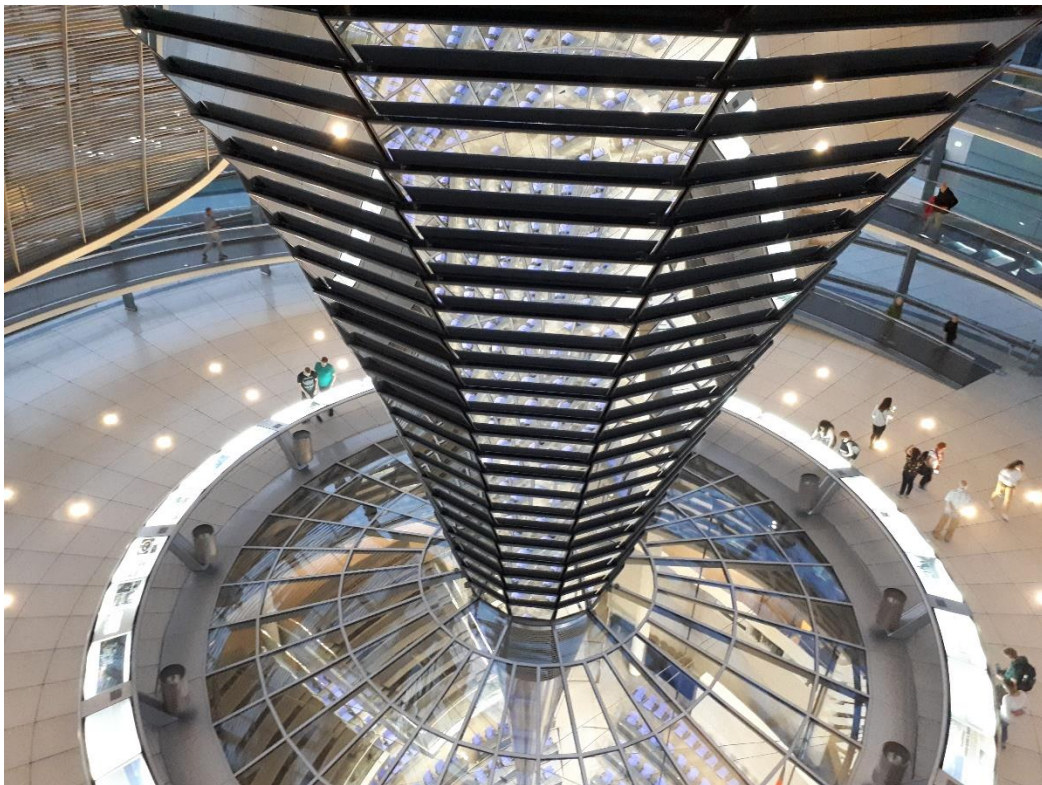

Клуб, у мом случају дневна варијанта

Моја омиљена скулптура, Кастаниенале   Тојфелзберг, амерички шпијунски центар
(рај за уличне уметнике)

Немачки парламент – Бундестаг (можете кроз стакло видети плавкасте столице на којима се
заседа)

Бундестаг споља (DEM DEUTSCHEN VOLKE)

Берлини није моје прво интернационално искуство преко Универзитета у Крагујевцу. Прошле године провела сам три месеца на истраживачкој стипендији на Универзитету у Вроцлаву. Оно што чврсто повезује ове две мобилности јесу пријатељства која сам за то време направила. Издвајају оно прошлогодишње, више него драгоцено, са мојом цимерком и *саборцем* са ФИЛУМ-а Тијаном Матовић, па ћу овде направити мали интертекстуални окрет ка њеном извештају са боравка у Вроцлаву, који, чини ми се, не бих могла тако поетично да представим. И ове године у Берлину низ људи је ушао у мој свет да ту остане још дуго, дуго, богатећи га новим погледима, инспиришући га новим идејама.

Свака мобилност пружа вам прилику да усавршите неки сегмент знања који желите, што сам ја нпр. искористила да унапредим познавање језика (пољског и немачког).

Прилика да путујете и упознате битне и успешне људе из своје струке велико је улагање у будућност – имајте то на уму на предстојећој мобилности.

Ове године видела сам Хамбург и Лајпциг, што је било довољно да приметим колико се немачки градови међусобно разликују и колико је Немачка једна хетерогена целина.

Хамбург

Универзитет у Лајпцигу

Ово би био један кратак извод са моје мобилности – стилски доста скоковит: од егзактних до крајње поетичних момената. Такве су и размене на које одлазите да радите и учите.

Оно највредније што носим из Берлина, међутим, не могу вам пренети у текст. Морате се покренути и сакупити сопствено вантекстуално искуство. Обећавам да после тога нећете бити исти.

Пратите Белог Зеца 😊

Урбан Шпрее, Фридрихсхајн

И наћи ћете само свој свет чуда 😊

Урбан Шпрее, Фридрихсхајн

За велику подршку, лакоћу у прикупљању документације и борбу са осталим техничким сегментима мобилности неизмерно се захваљујем Канцеларији за међународну сарадњу, Центру за развој каријере и саветовање студената Универзитета у Крагујевцу и дивној Ивани Балшић, који својом професионалношћу надмашују све остале канцеларије које сам видела у својим шетњама Европом.